

967

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia 26 kwietnia 2004 r.

w sprawie miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organ celny, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego

Na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymogi, jakie ma spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny;
- 2) warunki i tryb postępowania przy wyznaczaniu lub uznawaniu oraz znoszeniu przez organ celny tych miejsc;
- 3) okres, na jaki mogą zostać przez organ celny uznane lub wyznaczone te miejsca;
- 4) przypadki, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tych miejscach;
- 5) rodzaj towarów, którym może zostać nadane przeznaczenie celne w tych miejscach.

§ 2. 1. Dyrektor izby celnej może z urzędu wyznaczyć miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, zwane dalej „miejscem wyznaczonym”.

2. Dyrektor izby celnej, na wniosek osoby zainteresowanej, może uznać miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, zwane dalej „miejscem uznanym”.

§ 3. 1. Miejsce wyznaczone lub uznane powinno spełniać warunki gwarantujące, w szczególności, zapewnienie nienaruszalności i tożsamości znajdujących się w nim towarów.

2. Miejsce wyznaczone lub uznane powinno spełniać warunki techniczne, zapewniające możliwość wykonywania kontroli celnej oraz innych czynności, przewidzianych przepisami prawa celnego.

3. Miejsce wyznaczone lub uznane powinno być odpowiednio oznaczone tablicą informacyjną oraz oddzielone od pozostałej części terenu lub pomieszczenia, w szczególności, za pomocą ogrodzenia, ciągłej linii lub innego trwałego oznaczenia.

4. Dyrektor izby celnej może odstąpić od żądania spełnienia warunków określonych w ust. 2 lub 3, w szczególności gdy miejsce wyznaczone lub uznane

sąsiaduje z obszarem morskiego przejścia granicznego albo gdy wyznaczenie lub uznanie miejsca następuje w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego.

§ 4. Zakres czynności, przewidzianych przepisami prawa celnego, dokonywanych w miejscu wyznaczonym lub uznanym, nie może przekraczać zakresu czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, które w zależności od rodzaju towarów lub procedur celnych, na podstawie przepisów rozporządzenia wydanego na podstawie art. 17 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. — Prawo celne lub na podstawie przepisów odrębnych, mogą być dokonywane w urzędzie celnym sprawującym bezpośredni nadzór nad miejscem wyznaczonym lub uznanym, z zastrzeżeniem § 6.

§ 5. 1. Miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, może zostać wyznaczone lub uznane zgodnie z art. 38 ust. 1 lit. a rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1992), ostatnio zmienionego aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 236 z 23.9.2003), zwanego dalej „Wspólnotowym Kodeksem Celnym”, z zastrzeżeniem ust. 2, jeżeli wyznaczenie lub uznanie miejsca uzasadnione jest, w szczególności:

- 1) umową międzynarodową;
- 2) ważnym interesem państwowym;
- 3) ważnymi względami służbowymi;
- 4) brakiem technicznych możliwości dostarczenia towaru do urzędu celnego;
- 5) właściwościami towaru;
- 6) sprawowanym dozorem i kontrolą celną, w szczególności gdy czynności z nimi związane, ze względów technicznych, nie mogą odbywać się w urzędzie celnym lub są znacznie utrudnione.

2. Miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, może zostać uznane także w pozwoleniu na stosowanie procedury uproszczonej, o której mowa w art. 76 ust. 1 lit. c Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej — finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 32, poz. 301, Nr 43, poz. 378 i Nr 93, poz. 834).

§ 6. Przepisu § 4 nie stosuje się, jeżeli w miejscu uznanym w pozwoleniu na stosowanie procedury uproszczonej, o której mowa w art. 76 ust. 1 lit. c Wspólnotowego Kodeksu Celnego, czynności przewidzianych przepisami prawa celnego dokonuje w swoim imieniu i na swoją rzecz osoba, na wniosek której dyrektor izby celnej wydał to pozwolenie.

§ 7. 1. Osoba ubiegająca się o uznanie miejsca składa wniosek do dyrektora izby celnej właściwego ze względu na lokalizację miejsca, w którym towarom będzie nadawane przeznaczenie celne.

2. Wniosek o uznanie miejsca powinien zawierać, w szczególności:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz miejsce zamieszkania lub adres siedziby wnioskodawcy;
- 2) statystyczny numer identyfikacyjny REGON, jeżeli zgodnie z przepisami o statystyce publicznej wnioskodawca ma obowiązek złożenia wniosku o nadanie tego numeru;
- 3) numer identyfikacji podatkowej NIP, jeżeli zgodnie z przepisami o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników wnioskodawca podlega obowiązkowi identyfikacyjnemu i otrzymał ten numer;
- 4) adres miejsca, o uznanie którego wnosi wnioskodawca;
- 5) wskazanie czynności, przewidzianych przepisami prawa celnego, które będą dokonywane w miejscu uznanym;
- 6) wskazanie przeznaczeń celnych, jakie będą nadawane towarom w miejscu uznanym.

3. Do wniosku o uznanie miejsca należy dołączyć:

- 1) dokumenty potwierdzające prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej;
- 2) zaświadczenie o nadaniu wnioskodawcy statystycznego numeru identyfikacyjnego REGON lub oświadczenie, że zgodnie z przepisami o statystyce publicznej wnioskodawca nie miał obowiązku złożenia wniosku o nadanie tego numeru;
- 3) decyzję o nadaniu wnioskodawcy numeru identyfikacji podatkowej NIP lub oświadczenie, że zgodnie z przepisami o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników wnioskodawca nie podlega obowiązkowi identyfikacyjnemu i nie otrzymał tego numeru;
- 4) potwierdzenie zgłoszenia rejestracyjnego podatnika podatku od towarów i usług lub oświadczenie, że zgodnie z przepisami o podatku od towarów i usług podatnik nie ma obowiązku dokonania zgłoszenia rejestracyjnego;
- 5) dokument, potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do użytkowania miejsca, które ma zostać uznane, lub inny dokument, potwierdzający prawo korzystania z tego miejsca;

- 6) szczegółowy opis miejsca i jego plan sytuacyjny;
- 7) opis warunków, które mają zapewniać nienaruszalność i tożsamość towarów;
- 8) określenie wyposażenia i sprzętu technicznego, niezbędnego do wykonywania w miejscu uznanym kontroli celnej lub innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego;
- 9) dane lub dokumenty uzasadniające uznanie miejsca.

4. W przypadku, o którym mowa w § 5 ust. 2, wymogi dotyczące wniosku o uznanie miejsca, w którym będą dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, regulują przepisy dotyczące procedury uproszczonej.

5. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, powinny zawierać dane aktualne w dniu złożenia wniosku o uznanie miejsca.

6. Dokumentów, o których mowa w ust. 3, nie dołącza się do wniosku o uznanie miejsca, jeżeli zostały one wcześniej złożone dyrektorowi izby celnej, do którego składany jest wniosek, a dane w nich zawarte są nadal aktualne. W takim przypadku wnioskodawca jest obowiązany do wskazania sprawy, przy której złożono te dokumenty.

7. Do wniosku o uznanie miejsca, w którym czynności przewidziane przepisami prawa celnego zostaną dokonane jednorazowo, dokumentów, o których mowa w ust. 3 pkt 1—5 i 7—8, nie dołącza się. W takim przypadku wnioskodawca powinien złożyć pisemne oświadczenie o spełnieniu warunków określonych w § 3 ust. 1.

8. Dokumenty, o których mowa w ust. 3 pkt 1—5, przedkłada się w oryginale lub uwierzytelnionych kopiach. Na żądanie wnioskodawcy zwraca się oryginał dokumentu, po potwierdzeniu, na załączonej kopii, zgodności z oryginałem.

§ 8. Przed wydaniem decyzji w sprawie uznania miejsca, dyrektor izby celnej, może zażądać od osoby, która złożyła wniosek o uznanie tego miejsca, przedstawienia:

- 1) opinii naczelnika urzędu celnego, właściwego miejscowo dla tego miejsca, w sprawie możliwości sprawowania dozoru celnego w tym miejscu;
- 2) innych danych lub dokumentów, jeżeli jest to niezbędne do stwierdzenia, że warunki, o których mowa w § 3 ust. 1—3, zostały spełnione.

§ 9. 1. W decyzji o wyznaczeniu lub uznaniu miejsca dyrektor izby celnej określa, w szczególności:

- 1) towary, które nie mogą być obejmowane procedurą celną w tym miejscu, poprzez podanie działów Wspólnej Taryfy Celnej, stanowiącej załącznik nr I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej

i statystycznej oraz Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 7.9.1987), ostatnio zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2344/2003 z dnia 30 grudnia 2003 r. zmieniającym załącznik nr I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. UE L 346 z 31.12.2003);

- 2) rodzaje przeznaczeń celnych, które mogą być nadawane w tym miejscu;
- 3) zakres czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, które będą dokonywane w tym miejscu, oraz szczegółowy tryb i warunki ich wykonywania;
- 4) numer identyfikacyjny miejsca wyznaczonego lub uznanego;
- 5) urząd celny sprawujący bezpośredni nadzór nad miejscem wyznaczonym lub uznanym.

2. Decyzję o uznaniu lub wyznaczeniu miejsca wydaje się na okres nie dłuższy niż 2 lata.

3. Na wniosek osoby zainteresowanej, złożony przed upływem terminu ważności decyzji o uznaniu miejsca, ważność decyzji może być przedłużana na dalsze, nie dłuższe niż dwuletnie, okresy. Do wniosku o przedłużenie ważności takiej decyzji nie dołącza się dokumentów, o których mowa w § 7 ust. 3, jeżeli dane w nich zawarte są aktualne.

4. Przed upływem terminu ważności decyzji o wyznaczeniu miejsca, ważność decyzji może być przedłużana przez organ celny na dalsze, nie dłuższe niż dwuletnie, okresy.

5. Wyznaczenie lub uznanie miejsca w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego nie wymaga decyzji administracyjnej.

§ 10. 1. Dyrektor izby celnej prowadzi rejestr miejsc wyznaczonych lub uznanych, nadając im numery identyfikacyjne, składające się z następujących części:

- 1) PL — symbol kraju;
- 2) 6 cyfr — kod izby celnej;
- 3) 2 litery — określenie statusu miejsca, gdzie „MW” oznacza miejsce wyznaczone, a „MU” oznacza miejsce uznanie;
- 4) 4 cyfry — wyróżnik cyfrowy miejsca wyznaczonego lub uznanego znajdującego się na terenie właściwości miejscowej izby celnej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do miejsc wyznaczonych lub uznanych w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego.

§ 11. 1. Osoba, na wniosek której dyrektor izby celnej uznał miejsce, jest obowiązana do niezwłocznego

poinformowania tego organu o zmianie danych zawartych we wniosku lub dołączonych do niego dokumentach.

2. W wypadku niewywiązania się z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, przepis § 12 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 12. 1. Dyrektor izby celnej wydaje decyzję o zniesieniu miejsca uznanego, jeżeli:

- 1) wystąpi o to osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca;
- 2) miejsce uznane przestało spełniać warunki, o których mowa w § 3 ust. 1 lub 2;
- 3) nastąpi wygaśnięcie lub utrata tytułu prawnego, przysługującego osobie, o której mowa w pkt 1, do użytkowania lub korzystania z miejsca uznanego;
- 4) ogłoszono likwidację bądź upadłość osoby, o której mowa w pkt 1;
- 5) osoba kierująca działalnością gospodarczą wnioskodawcy została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, obrotowi gospodarczemu lub za przestępstwo skarbowe.

2. Dyrektor izby celnej może wydać decyzję o zniesieniu miejsca uznanego, jeżeli:

- 1) osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca, w sposób istotny naruszyła przepisy prawa związane z przywozem lub wywozem towarów;
- 2) zapewnienie właściwego dozoru i kontroli celnej w miejscu uznanym wymaga stosowania przez organy celne środków i nakładów niewspółmiernych do zakresu prowadzonej działalności;
- 3) uznanie miejsca przestało być uzasadnione okolicznościami, o których mowa w § 5 ust. 1;
- 4) osoba, na wniosek której wydano decyzję o uznaniu miejsca, zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej.

§ 13. Przepisy § 12 stosuje się odpowiednio przy wydawaniu przez dyrektora izby celnej decyzji o zniesieniu miejsca wyznaczonego.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

Minister Finansów: w z. *E. Mucha*

²⁾ Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 24 września 2003 r. w sprawie miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organ celny, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego (Dz. U. Nr 176, poz. 1715).